

ورود امام حسین(ع) به کربلا در سال 61 هجری قمری

حضرت ابا عبدالله الحسین(ع) پس از دریافت نامه های فراوان اهالی کوفه، مبنی بر رفتن آن حضرت به کوفه و بر عهده گرفتن...

حضرت ابا عبدالله الحسین(ع) پس از دریافت نامه های فراوان اهالی کوفه، مبنی بر رفتن آن حضرت به کوفه و بر عهده گرفتن قیام مردمی بر ضد بنی امیه، در آغاز پسر عمویش مسلم بن عقیل(ع) را به نمایندگی خویش به آن دیار اعزام کرد و اهالی کوفه، به ویژه شیعیان و محبان اهل بیت(ع) از مسلم بن عقیل(ع) استقبال شایانی کرده و بیش از 18000 تن با وی بیعت کردند و مسلم بن عقیل(ع) پس از وصول اطمینان از صداقت کوفیان، نامه ای برای امام حسین(ع) نوشت و آن حضرت را به کوفه دعوت کرد و امام حسین(ع) در روز هشتم ذی حجه سال 60 قمری به همراه خانواده، فامیلان و یاران خود عازم کوفه شد. اما در بین راه، در توقف گاه زرود، خبر شکست قیام شیعیان کوفه و شهادت مظلومانه مسلم بن عقیل(ع) به دست مزدوران عبیدالله بن زیاد را دریافت کرد. با این حال، به حرکت اعتراضی خویش به سوی عراق ادامه داد. ولی پس از گذشتن از توقف گاه شراف، با سپاه یک هزار نفری عبیدالله بن زیاد، به فرماندهی حرّ بن یزید تمیمی روبرو گردید.

حرّ بن یزید از سوی حصین بن نمیر مأموریت داشت که در جاده میان مکه و کوفه به گشت زنی پرداخته و در صورت برخورد با قافله امام حسین(ع)، آن را ردیابی کرده و مانع ورودش به کوفه گردد. امام حسین(ع) به محض رویارویی با سپاه خسته و تشنه حرّ بن یزید، با آنان مهربانی کرد و همه را سیراب و از الطاف خویش برخوردار گردانید.

حرّ بن یزید که پیش از این، از امام حسین(ع) تصور دیگری داشت، در برابر مهربانی های آن حضرت، متأثر و منفعل شد و رفتاری غیر خصمانه در پیش گرفت. ولی بنا به فرمان عبیدالله بن زیاد ناچار بود، آن حضرت را تعقیب کرده و مانع ورودش به کوفه گردد. در توقف گاه عذیب هجانات، نامه ای از عمر بن سعد [فرمانده نظامی سپاه عبیدالله بن زیاد] به دست حرّ بن یزید رسید و او را مأمور کرد که بر امام حسین(ع) سخت گیرد و او را از بیابانی خشک و فاقد آب و آبادانی گذر دهد.

حرّ بن یزید بر امام حسین(ع) سخت گرفت و او را به سرزمینی غیرآباد وارد و مجبور به توقف نمود. امام حسین(ع) ناچار شد در آن جا توقف کرده و آن را خیمه گاه خویش قرار دهد.

امام حسین(ع) پس از رسیدن به این سرزمین، پرسید نام این مکان چیست؟ گفتند: کربلا.

امام حسین(ع) همین که نام کربلا را شنید، گفت: اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْكُرْبِ وَالْبَلَاءِ. سپس فرمود: این جا، مکان کرب و بلا و محلّ محنت و عنا است، پس فرود آید که منزل و خیمه گاه ما این جا است. این زمین، محلّ ریختن خون ما است و در این مکان، قبرهای ما واقع می گردد. این ها را جدّم محمد مصطفی(ص) به من خبر داده است.

پس قافله حسینی در آن جا فرود آمد و خیمه های مظلومیت و شرافت خود را بر افراشت و در طرف دیگر، حرّ بن یزید با یاران و سپاهیان خویش نازل شد و خیمه های دشمنی و قتال با آل پیامبر(ص) را بر پا نمود.

شایان ذکر است، روز ورود امام حسین(ع) به سرزمین کربلا مصادف بود با روز پنج شنبه، دوّم محرّم سال 61 هجری قمری. بدین گونه، حرکت امام حسین(ع) از مکه معظمه تا ورودش به کربلا، مدت بیست و چهار و یا بیست و پنج روز ادامه یافت.